

1

'Anouska, ik zou dit paar warme sokken maar aantrekken, want het is koud.' Mama komt de gang in en er vliegt een vrolijk rood bolletje opgerolde sokken door de lucht. Met één hand vangt Anouska het op. Even heeft ze zin om er met mama een soort balspel van te maken, maar ze moet opschieten. Om negen uur zouden ze naar opa en oma in de polder gaan en het is al later. Wat heeft ze er een zin in! Vogels kijken met opa! Normaal gesproken wil ze op zaterdag nog weleens uitslapen, maar vanmorgen was ze al wakker voordat het licht werd.

Ze ritst haar laarzen dicht. Jack pakken ... Laat ze haar muts ook maar meenemen, want het heeft gevroren. Waar is die nou? Onder de kapstok. En haar sjaal? Nergens te vinden.

'Mam, waar is m'n sjaal?'

'Daar waar je hem gisteren hebt laten vallen', hoort ze mama vanuit de keuken.

Echt zo'n mama-antwoord. Die komt vast niet helpen zoeken, want ze moppert regelmatig dat zij zo slordig is. Pff ...

‘Schiet nou op! Opa wilde vroeg naar de Biesbosch.’

‘Ik ga wel zonder sjaal.’ Misschien komt mama nu helpen? Hé, daar ligt-ie, op het schoenenrek. Hoe komt hij daar? Ze grist hem weg en slaat hem om haar nek. Nu een sprintje naar de auto. Als mama de motor heeft gestart, schiet Anouska te binnen dat haar verrekijker nog in de kamer moet liggen. ‘Je kunt toch niet vogelen zonder verrekijker?’ zou opa zeggen als ze zonder dat ding aan zou komen. Ze heeft hem bovendien van opa voor haar verjaardag gekregen.

‘Mam, m’n verrekijker ligt nog binnen!’ Mama rijdt de auto al achteruit over het pad, maar stopt meteen.

‘Anouska!!!’

‘Ik kan er niks aan doen.’

Eindelijk zijn ze echt op weg.

‘Mam, waarom gaat u nooit mee vogelen?’

Mama lacht een beetje. ‘Ik heb niet zo veel geduld als jullie en ik wil liever met oma koffiedrinken en bijkletsen.’

Ja, je moet wel geduld hebben om vogels te kijken en naar ze te speuren tussen wilgentakken door en bij de oevers van meertjes, daar heeft mama gelijk in. Tof dat opa dat wel ziet zitten.

Wie springt er tegen haar op, als ze uitstapt bij het grote huis waar opa en oma wonen? Laila! Anouska weet zeker dat opa zijn hond heeft verteld dat zij zou komen. Laila blaft vrolijk en hoog en begint rondjes om haar heen te

rennen. Anouska probeert haar te pakken te krijgen, maar dat lukt niet meteen. Eindelijk heeft ze haar. Ze roefelt met haar handen over de hondenkop.

‘Hoi, hoi, Laila, vind je het fijn?’

‘Nou, dat hoeft je niet te vragen’, klinkt opa’s stem achter haar.

Ze keert zich om. ‘Dag opa!’

Hij grinnikt. ‘Weet je wat ik mij afvraag?’

‘Nee?’ vraagt ze nieuwsgierig.

‘Of jij voor mij of voor Laila komt.’ Er zitten lachrimpeltjes om opa’s ogen. Dat is echt iets wat bij hem hoort. Dan lacht opa niet aan de buitenkant, maar dan lacht hij vanbinnen wel. Ze bijt op haar lip; wat zal ze nu voor antwoord geven?

‘Ik kom voor u, voor oma en voor Laila.’ Opa weet dat Laila en zij dol op elkaar zijn. Maar dit plekje in de polder zou niet half zo fijn zijn zonder opa en oma.

‘Oké, meid.’

Anouska ziet mama naar binnen lopen.

‘Zullen wij gelijk gaan? Het is al niet zo vroeg meer.’

‘Goed, heel even oma gedag zeggen.’ Met Laila achter zich aan holt ze naar de keukendeur.

‘Dag oma, ik moet gelijk weer gaan, hoor.’

‘Zo, da’s duidelijk.’ Oma’s ogen lachen. Heel donkerbruin zijn die ogen, zoals de ogen van mama. Oma’s haar is net van zilver en er vallen allemaal kleine krulletjes over haar voorhoofd en langs haar gezicht.

‘Ga samen maar weer je hart ophalen’, zegt ze.

Mama wijst naar een doosje op het aanrecht. 'Wij genieten zo meteen ook.'

'Mag ik eens kijken?' Anouska haalt het deksel eraf.

'Oh ...! Moorkoppen! Wel vier!'

'Die voor opa en jou bewaar ik', belooft oma.

'Hmm, maar nu zit ik nog vol van m'n twee boterhammen.'

Oma knipoogt. 'Daarom.'

'Oma bewaart moorkoppen voor ons', vertelt ze als ze bij opa in de auto zit.

'Dat is niet gek, maar nu eerst naar onze vogeltjes.'

De lucht is strakblauw en je kunt hier heel ver kijken. Opa zet de auto op een parkeerplaats naast het pad, dat dwars door de grienden loopt. Anouska wordt vanzelf stil. Dat moet ook als je naar vogels gaat speuren. Als ze hier met Gabri liep, zou het anders zijn. Haar vriendin kan geen tel haar mond houden. Die snapt ook nooit wat Anouska zo bijzonder aan al die vogels vindt. 'Ze zijn allemaal hetzelfde, want ze hebben allemaal veren en vleugels', lacht ze weleens. Nou, laat Gabri maar lekker kletsen.

Opa verbreekt de stilte met een fluisterstem. 'Verleden week heb ik na de bocht in dit pad wel twaalf zilverreigers gezien. Ze stonden gezellig met elkaar aan de rivieroever.'

'Misschien wachten ze ons nu ook op', hoopt Anouska. Ze staat stil en houdt de verrekijker voor haar ogen. Langzaam laat ze de lens langs het grijze riet glijden. Ziet ze het goed? Bruine bewegende strepen tussen dat riet!

'Opa, ik geloof dat daar een roerdomp zit!'

Roerloos speuren ze. 'Je hebt gelijk, Nous' Opa tuurt wel een minuut lang naar hetzelfde punt.

'Ik vind het geen mooie vogel; hij kijkt zo sacherijnig.'

'Je hebt gelijk', grinnikt opa nog eens. 'Dat komt doordat-ie van die kleine felle oogjes heeft. Dat geeft je niet het idee dat-ie vriendelijk naar je zit te kijken.'

'Ik hoor hem!' Anouska houdt haar hoofd scheef. 'Hij stijgt nu op.'

Daar gaat de slanke vogel. De kop met de lange snavel steekt vooruit. Hij vliegt alsof hij haast heeft.

Ze lopen verder. 'Ik hoop zó voor jou dat we die zilverreigers kunnen spotten.' Opa gaat iets van het pad af en loopt om enkele struiken heen. 'Hier zag ik ze.'

De golfjes van de rivier schitteren in de zon en er vaart een schip voorbij. Het is niet het schip van papa, want hij is onderweg vanuit Duitsland. Anouska kijkt het na. Eind van de middag komt papa weer thuis. De dagen dat hij met zijn binnenvaartschip weg is, mist ze hem echt vaak. Ziet opa haar kijken?

'Je bent een echte schippersdochter.'

'Maar ik zou niet op een schip willen wonen. Ik ben blij dat ik met mama aan de wal ben. Af en toe vind ik varen wel leuk, in de zomer, als je in de rivier kunt zwemmen ...' Maar het is geen zomer.

Ze schrikt zich een hoedje als opa een sprong maakt. 'Dáár, Anouska! Een heleboel zilverreigers, nog meer dan ik de vorige keer zag. Oefff!'

Ze gelooft zomaar dat die prachtige grote vogels een

soort feestje aan het vieren zijn. De ene kijkt naar links, de andere naar rechts. Een paar hebben hun snavels in het water gestopt. Vast bezig om een visje te vangen.

‘Zo veel heb ik er nog nooit bij elkaar gezien’, verzucht Anouska. Ze blijft de kijker voor de ogen houden.

De morgen vliegt voorbij. Als ze eindelijk op de terugweg naar de auto zijn, zweeft hoog in de lucht een zeearend. Opa ziet het aan de manier waarop de roofvogel vliegt.

‘Maar die zie je hier toch bijna nooit, vertelde u pas nog?’

‘Nú dus wel. We treffen het bijzonder vanmorgen.’ Opa glundert en ze blijft even stil naar hem kijken. Dat is het mooie als ze met opa op stap is. Ze genieten allebei evenveel.

Met het hoofd in de nek kijken ze de vogel na. Nu is de lucht weer leeg, blauw en strak.

‘Opa?’

‘Ja, Nous?’

‘Als ik naar de lucht kijk ...’

‘Ja?’

‘Daarachter is toch de hemel?’

‘Absoluut, meisje.’

‘De hemel lijkt verschrikkelijk ver weg.’ Oeps, nu is het er zomaar uit. Zulke dingen zegt ze niet eens tegen mama. Hij legt zijn hand op haar schouder en ze kijkt schuin omhoog naar zijn gezicht. Nu zijn er geen lachrimpeltjes om zijn ogen, maar toch ziet hij er blij uit als hij langzaam

zegt: 'De hemel lijkt heel ver, maar als de Heere dicht bij je is, is de hemel ook dichtbij.'

Nu voelt het alsof ze in de kerk zit en er een mooie psalm op het orgel wordt gespeeld. Zoiets, ja. Opa houdt veel van de Heere.

Ze knikt, verlegen. Waardoor dat komt, zou ze niet weten. 'Vraag maar veel of de Heere je een nieuw hart geeft, meis. Ik doe dat ook voor jou, iedere dag. Als je zo'n hart krijgt, ben je nog veel gelukkiger dan wanneer wij samen genieten van al die mooie dingen om ons heen, zoals nu.'

Ze knikt, weet even niets te zeggen, maar dat hoeft ook niet.

'Het was echt supergaaf', zucht ze, als ze naar huis rijden. 'Ja, we hebben drie prachtige dingen gezien.'

Anouska telt op haar vingers. 'Een: de roerdomp. Twee: de club zilverreigers. En nummer drie was de zeearend. En dat terwijl je die bijna nooit ziet in de Biesbosch.'

Opa knikt en neemt de laatste bocht voordat ze de rechte provinciale weg opdraaien. 'Oma en mama geloven het vast niet dat we het zo getroffen hebben.'

'En dit was tóch mooier dan tussen grassprietten door kijken.'

'Hè?' Opa draait zijn gezicht naar haar toe. Ze giechelt.

'Nu hebben we meer beleefd dan wanneer ik op m'n buik tussen grassprietten door kijk', herhaalt Anouska en ze grijnst.

‘Ja, maar ook het kleine is groot. Je weet het nog wel, hè?’
Ze knikt.

Het was afgelopen zomer. Ze hadden gevogeld en het gras stond heel hoog. Zij vond dat niet fijn lopen en dat zei ze ook tegen opa.

‘Je moet eens op je buik gaan liggen’, had hij geantwoord.
‘Op mijn buik?’

‘Doe dat maar eens en kijk wat je dan ziet.’

Ze vond het een beetje gek, maar deed het wel. Opa is net als meester Moerman. Die kan opeens ook iets aparts gaan uitleggen.

Daar lag ze. Het gras rook lekker. Hé, het was net alsof ze naar een bos keek. Vlakbij liep een dikke meikever met een glimrug en verderop kroop een lieveheersbeestje langs een grasspriet omhoog. Opeens opende hij z’n vleugeltjes en ging ervandoor. En heel dichtbij wiegde knalgeel koolzaad in de wind. Op het gras zaten pluimen en de zon liet ze glanzen.

‘Wat zie je allemaal, Nous?’ Alleen opa noemt haar vaak Nous.

‘Een meikever, een lieveheersbeestje. En het gras is door de zon net van zilver.’

‘Vind je ‘t mooi?’ had opa gevraagd.

‘Ja, heel mooi!’

‘Kleine dingen ontdek je pas als je jezelf ook klein maakt, anders loop je eraan voorbij. Of je loopt dwars door de grassprietten zonder goed te kijken.’

Hier moest ze over nadenken.

'Snap je hem?' Opa's grijze ogen keken haar aandachtig aan. 'Je bent een slimme meid, dus dat moet lukken.'
Het duurde nog een paar tellen, toen had ze het echt door.
'Kleine dingen zijn óók groot', zei hij langzaam.
Ze had zich voorgenomen om dit vaker te doen: tussen grassprietten door kijken.